

Komisja przekroczyła swoje uprawnienia, ponieważ obowiązek naprawienia nieprawidłowości w postępowaniu administracyjnym nie upoważnia Komisji do dokonania zmiany czy uzupełnienia wykazu.

Komisja naruszyła obowiązek uzasadnienia, zasadę staranności, prawo do obrony jak również prawo do skutecznej skargi ze względu na to, że uzasadnienie pozostawienia skarżącej w wykazie nie określiło dokładnie zarzucanego związku między, z jednej strony, skarżącą a, z drugiej strony, siecią Al-Kaida, Osamą bin Ladenem i talibami.

Komisja naruszyła zakaz niedziałania prawa wstecz, ponieważ wpisanie skarżącej do wykazu opiera się na wydarzeniach które miały miejsce 10 lat wcześniej.

Komisja naruszyła zasadę proporcjonalności, ponieważ zamrożenie funduszy określone w spornym rozporządzeniu stanowi nieproporcjonalną i niemożliwą do zaakceptowania ingerencję naruszającą prawo poszanowania czyjejs własności.

⁽¹⁾ Dz.U. L 322, s. 25

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 z dnia 27 maja 2002 r. wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i Talibami i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 467/2001 zakazujące wywozu niektórych towarów i usług do Afganistanu, wzmacniające zakaz lotów i rozszerzające zamrożenie funduszy i innych środków finansowych w odniesieniu do Talibów w Afganistanie (Dz.U. L 139, s. 9).

Skarga wniesiona w dniu 2 kwietnia 2009 r. — Eliza przeciwko OHIM — Went Computing Consultancy Group (eliza)

(Sprawa T-130/09)

(2009/C 153/78)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Eliza Corporation (Beverly, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: R. Köbbing, lawyer)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Went Computing Consultancy Group BV (Utrecht, Niderlandy)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 2 lutego 2009 r. w sprawie R 1244/2008-4;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy „eliza” dla towarów i usług należących do klas 9, 37 i 42

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Went Computing Consultancy Group BV

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: rejestracja słownego znaku towarowego „ELISE” jako wspólnotowego znaku towarowego dla towarów i usług należących do klas 9, 16, 35 i 42

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady ⁽¹⁾ (WE) nr 40/94 (obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009), z uwagi na to, że Izba Odwoławcza mylnie stwierdziła, że istniało w odczuciu właściwego kręgu odbiorców prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd w przypadku rozpatrywanych znaków towarowych.

⁽¹⁾ Zastąpionego przez rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 7 kwietnia 2009 r. — Muñoz Arraiza przeciwko OHIM — Consejo Regulador de la Denominación de Origen Calificada Rioja (RIOJAVINA)

(Sprawa T-138/09)

(2009/C 153/79)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Félix Muñoz Arraiza (Logroño, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci J. Grimau Muñoz i J. Villamor Muguerra)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Consejo Regulador de la Denominación de Origen Calificada Rioja (Logroño, Hiszpania)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 29 stycznia 2009 r. w sprawie R 721/2008-2 i dopuszczenie do rejestracji zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego „RIOJAVINA” (słowny znak towarowy) dla klas 29, 30 i 35;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżący

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „RIOJAVINA” (zgłoszenie nr 4 121 621) dla towarów i usług z klas 29, 30 i 35.

Właściciel znaku lub oznaczenia,

na które powołano się w sprzeciwie: Consejo Regulador de la Denominación de Origen Calificada Rioja

Znak lub oznaczenie,

na które powołano się w sprzeciwie: Różne zarejestrowane znaki towarowe, a wśród nich graficzny wspólnotowy znak towarowy „RIOJA” (nr 226 118), dla towarów z klasy 33, i graficzny międzynarodowy znak towarowy „RIOJA” (nr 655 291), dla towarów z klasy 33.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Częściowe uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Niewłaściwe zastosowanie art. 8 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 40/94 (Dz.U. 1994, L 11, s. 1) [zastąpionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1)].

**Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej
wydanego w dniu 29 stycznia 2009 r. w sprawie F-98/07
Petrilli przeciwko Komisji, wniesione w dniu 8 kwietnia
2009 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich**

(Sprawa T-143/09 P)

(2009/C 153/80)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: D. Martin i B. Eggers, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Nicole Petrilli (Woluwé-Saint-Étienne, Belgia)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 29 stycznia 2009 r. w sprawie F-98/07 Petrilli, oraz
- orzeczenie, że każda ze stron pokrywa własne koszty związane z postępowaniem w niniejszej instancji jak i z postępowaniem przed Sądem do spraw Służby Publicznej.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszym odwołaniu Komisja wnosi o uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej (SSP) z dnia 29 stycznia 2009 r., wydanego w sprawie F-98/07 Petrilli przeciwko Komisji, w którym SSP stwierdził nieważność decyzji Komisji z dnia 20 lipca 2007 r. odrzucającej wniosek o przedłużenie umowy o pracę zainteresowanej w charakterze pracownika kontraktowego do zadań pomocniczych.

W uzasadnieniu odwołania Komisja podnosi trzy zarzuty dotyczące:

- okoliczności, że zdaniem Komisji, SSP powinien był stwierdzić niedopuszczalność skargi ze względu na to, że w unieważnionej decyzji brak było jakiegokolwiek ponownej rzeczystwej analizy osobistej sytuacji zainteresowanej o dogłębnym charakterze;
- naruszenia prawa, gdyż SSP orzekł, że zasada 6 lat zawarta w decyzji C(2004) 1597/6 z dnia 28 kwietnia 2004 r. w sprawie maksymalnego czasu zatrudnienia niestałego personelu w służbie Komisji⁽¹⁾ narusza art. 88 Warunków zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich;

- naruszenia prawa, ponieważ SSP orzekł, że niezgodność z prawem zasady 6 lat wystarcza sama w sobie aby doprowadzić do powstania pozaumownej odpowiedzialności Komisji bez potrzeby sprawdzenia czy Komisja ponadto w sposób oczywisty i poważny naruszyła przysługujący jej zakres swobody w odniesieniu do oceny interesu służby poprzez nieprzedłużenie umowy zawartej z zainteresowaną.

⁽¹⁾ Opublikowanej w Informacjach Administracyjnych nr 75-2004 z dnia 24 czerwca 2004 r.

**Skarga wniesiona w dniu 9 kwietnia 2009 r. — Trelleborg
Industrie przeciwko Komisji**

(Sprawa T-147/09)

(2009/C 153/81)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Trelleborg Industrie SAS (Clermont Ferrand, Francja) (przedstawiciele: J. Joshua, barrister, i E. Aliende Rodriguez, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 1 zaskarżonej decyzji w części, w jakiej dotyczy on skarżącej, a w każdym razie w części, w jakiej uznano w nim, że skarżąca dopuściła się jakiegokolwiek naruszenia przed dniem 21 czerwca 1999 r.;
- obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżącą w art. 2 w celu usunięcia oczywistych błędów, którymi dotknięta jest ta decyzja;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2009) 428 wersja ostateczna z dnia 28 stycznia 2009 dotyczącej procedury stosowania art. 81 traktatu WE i art. 53 porozumienia EOG w sprawie COMP/39406 — przewody morskie, w zakresie, w jakim uznano w niej, iż skarżąca uczestniczyła w popełnieniu jednego ciągłego naruszenia w sektorze przewodów morskich na terenie EOG, polegającego na koordynowaniu przetargów, ustalaniu cen, ustalaniu kwot, ustalaniu warunków sprzedaży, dokonywaniu geograficznego podziału rynku, a także wymianie ważnych informacji dotyczących cen, wielkości sprzedaży i ofert przetargowych. Ponadto skarżąca domaga się obniżenia kwoty nałożonej na nią grzywny.

W uzasadnieniu swych żądań skarżąca podnosi trzy zarzuty.

Po pierwsze podnosi ona, iż uprawnienie Komisji do nakładania grzywn w odniesieniu do wszelkich okresów poprzedzających dzień 21 czerwca 1999 r. uległo przedawnieniu zgodnie z art. 25 ust. 1 rozporządzenia nr 1/2003, gdyż według skarżącej Komisja popełniła oczywisty błąd co do okoliczności faktycznych oraz naruszyła prawo, uznając, że skarżąca dopuściła się jednego ciągłego naruszenia.